

Arrest

nr. 68 158 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 augustus 2003 en heeft zich op 26 augustus 2003 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 16 oktober 2003 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd op 29 juni 2007 verworpen.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 16 april 2007. Op 10 oktober 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werd verzoeker bij arrest nr. 5960 van 18 januari 2007 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd. Verzoekers cassatieberoep bij de Raad van State werd op 28 februari 2008 niet toelaatbaar verklaard.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 27 december 2010.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 maart 2011.

1.5. Op 25 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Badakhshan, district Djurum, dorp Dashtak. In vorige asielaanvragen verklaarde u dat u in 'hamal' 1381 (maart/april 2002) naar Kabul verhuisde, waar u bij uw tante inwoonde. U zou er een vrouw hebben leren kennen die zich prostitueerde en u zou op haar vraag hebben gezocht naar klanten. De politie deed een inval in haar woning maar omdat er geen klanten waren, konden ze niets doen. In juli 2003 gebeurde er een nieuwe inval en werden er klanten gearresteerd. Vervolgens kwam de politie ook naar het huis van uw tante, maar u was er niet. Vervolgens besloot u Afghanistan te verlaten.

Op 23 augustus 2003 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam in dringend beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State (RvS) verwierp op 29 juni 2007 uw beroep tot schorsing en tot nietigverklaring.

Op 16 april 2007 diende u reeds een tweede asielaanvraag in. U beriep zich op het feit dat de situatie in Afghanistan onveilig is. U legde een attest van de Afghaanse ambassade neer ter staving van uw identiteit. Op 11 oktober 2007 besliste het CGVS u de hoedanigheid van vluchteling te weigeren alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen ging u op 25 oktober 2007 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 18 januari 2008 een conform arrest velde. Uw hieropvolgend beroep bij de Raad Van State werd op 28 februari 2008 verworpen.

Naar aanleiding van een hongerstaking diende u een derde asielaanvraag in op 27 december 2010. U bent niet teruggekeerd naar Afghanistan en wenst dit ook niet te doen omwille van de algemene onveiligheid in uw land van herkomst. U zegt geen nieuwe verklaringen te willen afleggen, u heeft alles immers al eerder verteld. U begrijpt niet waarom uw aanvraag tot regularisatie werd geweigerd en waarom u nog steeds geen verblijfsrecht heeft in België, waar u in 2003 bent aangekomen en steeds heeft verbleven. U legt uw Afghaanse paspoort neer ter staving van uw derde asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Immers, naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat de door u aangehaalde problemen, namelijk het ronselen van klanten voor prostitutie, geen verband houden met één van de vijf de criteria zoals omschreven in de genoemde Vluchtelingenconventie. In uw tweede asielaanvraag werd u de hoedanigheid van vluchteling geweigerd omdat u geen nieuwe en/of actuele elementen, feiten, gebeurtenissen of ontwikkelingen naar voren bracht die de conclusie inzake uw eerste aanvraag hadden kunnen wijzigen of waardoor u de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet had kunnen worden toegekend.

Heden, naar aanleiding van uw derde asielaanvraag, verklaart u dat alles al eerder werd gezegd en doet u inzake uw initiële vluchtmotieven geen verdere toevoegingen. U brengt geen nieuwe elementen aan en wenst geen nieuwe verklaringen te doen. Aldus kan het CGVS niet tot een andersluidende conclusie komen dan voorheen al het geval was. U nogmaals gevraagd waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan beroept u zich enkel op de algemene (on)veiligheidssituatie in Afghanistan. U geeft daarmee niet te kennen in geval van terugkeer, actueel, nog een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, of een reëel risico te lopen op ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Badakhshan, meer bepaald in het district Djurum, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 23 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In de noordelijke provincie Badakhshan waarvan u beweert afkomstig te zijn, zijn er hoewel er sprake is van een toenemende infiltratie door AEG, slechts een beperkt aantal aanvallen geweest.

De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan; dit ondanks de verhoogde activiteit van de opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. UNAMA stelde medio 2010 wel vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Badakhshan occasionele aanvallen of IED-aanslagen zijn gepleegd in een aantal districten. Echter, in uw district Djurum werd geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Badakhshan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Djurum, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Badakhshan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde paspoort kan bovenstaande bevindingen niet wijzigen aangezien het een loutere aanduiding van uw identiteit en regio van herkomst betreft, elementen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vordert van de bestreden beslissing, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaat hij eraan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State niet dienstig wordt aangevoerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur en de formele motiveringswet, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. Verzoeker betoogt dat zijn nieuwe asielaanvraag kadert in een akkoord dat getroffen werd naar aanleiding van een hongerstaking eind 2010 en dat aan de hongerstakers beloofd was dat hun dossier zou herzien worden in zoverre zij konden aantonen dat zij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit hebben door het voorleggen van een Afghaans paspoort. Verzoeker stelt een Afghaans paspoort te hebben voorgelegd, doch dat de belofte niet werd nagekomen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hem ten onrechte geen subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Verzoeker stelt vooreerst, onder verwijzing naar het UNHCR rapport "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010, dat er geen intern vluchtalternatief is, en dat er geen rekening werd gehouden met zijn profiel bij de beoordeling van het risico. Hij verduidelijkt dat enkel gekeken werd naar het geografische risico maar men "vergeet" dat hij ook door zijn persoonlijke situatie gevaar loopt, met name omdat hij klanten ronselde voor prostituees, en dergelijke categorie van mensen volgens UNHCR verdere bescherming verdient. Daarnaast adviseert UNHCR ook subsidiaire bescherming aan Afghanen op basis van de situatie in het land, blijkt uit een rapport van ANSO dat er nog steeds vaak voorkomende en ernstige incidenten in Badakhshan zijn en dat er dus voldoende rapporten zijn die aantonen dat de streek waarvan verzoeker afkomstig is, gevaarlijk is, aldus verzoeker.

Aan het verzoekschrift wordt een ANSO rapport van maart 2011 toegevoegd.

3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van de middelen onontvankelijk is.

Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn aangezien dit artikel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht en geen nieuwe verklaringen wenste af te leggen waardoor de commissaris-generaal tot geen andersluidende conclusie dan deze gemaakt in het kader van zijn eerdere asielaanvragen kon komen, (ii) er voor burgers in de provincie Badakhshan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en (iii) het door hem neergelegde paspoort bovenstaande bevindingen niet kan wijzigen aangezien het een loutere aanduiding van zijn identiteit en regio van herkomst betreft, elementen die hier niet ter discussie staan.

3.5. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 mei 2011 (CG nr. 0317437Y), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.6. Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in uit vrees voor de politie omdat hij klanten ronselde voor illegale prostitutie en hij hierdoor vreesde gestenigd en veroordeeld te worden. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat de aangehaalde feiten vreemd zijn aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd verworpen. Verzoeker haalde in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aan en beriep zich op de onveilige situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal nam in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) hij geen nieuwe elementen, feiten of gebeurtenissen naar voren bracht die de vaststellingen gemaakt in het kader van zijn eerste asielaanvraag konden wijzigen, (ii) uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan bleek dat er op dat moment in het noorden, westen en centrum van het land geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (iii) de door hem neergelegde geboorteakte enkel betrekking heeft op zijn identiteit die niet ter discussie staat. In beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal werden bij arrest nr. 5.960 van 18 januari 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn vorige asielaanvragen uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de derde asielaanvraag nieuw aangehaalde gegevens, documenten en stukken, met name een paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel.

3.7. Waar verzoeker betoogt dat aan de deelnemers van de hongerstaking van eind 2010 beloofd werd dat hun dossier zou herzien worden in zoverre zij konden aantonen dat zij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit hebben en dat men daarvoor eiste dat zij een (nieuw) Afghaans paspoort konden voorleggen, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich inderdaad engageerde om de dossiers van de hongerstakers te heronderzoeken, rekening houdende met de elementen die al in het dossier steken en met alle elementen die verzoeker tijdens het gehoor zou aanbrengen/vertellen, en dat daarbij gesteld werd dat niet enkel de nieuwe elementen zullen besproken worden maar dat aan de betrokkene de kans wordt gegeven om zaken aan te brengen die een ander licht werpen op de eerdere inschatting en dat het Commissariaat-generaal eveneens bereid was te luisteren, indien de betrokkene vroeger verklaringen heeft afgelegd die werden ingefluisterd door de smokkelaar, naar de ware situatie of het echte verhaal.

3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde *“Ik ben hier al zolang, ik heb alles al gezegd ik heb niets meer toe te voegen (...) Niet vredevol daarom kan ik niet terug (...) Dus voor u redenen om niet terug te keren is de algemene situatie? Ja”* (CGVS, gehoor p. 2-3) en dat de commissaris-generaal op basis van deze verklaringen terecht concludeert: *“U brengt geen nieuwe elementen aan en wenst geen nieuwe verklaringen te doen. Aldus kan het CGVS niet tot een andersluidende conclusie komen dan voorheen al het geval was.”*

3.7.2. Uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de commissaris-generaal concludeert dat de situatie in verzoekers regio van afkomst niet dermate ernstig is dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en het door hem neergelegde paspoort enkel een loutere aanduiding is van zijn identiteit en regio van afkomst, elementen die niet ter discussie staan. Derhalve dient te worden vastgesteld dat het dossier van verzoeker opnieuw onderzocht werd door de commissaris-generaal. De vaststelling dat hij na heronderzoek van de elementen van het dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, doet geen afbreuk aan dit engagement. Verzoeker lijkt er verkeerdelijk van uit te gaan dat hem zonder meer de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zouden worden toegekend door het loutere neerleggen van een paspoort.

3.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal geenszins rekening heeft gehouden met zijn profiel en persoonlijke situatie bij de beoordeling van het risico, met name dat hij klanten ronselde voor prostituees, doch hij gaat eraan voorbij dat deze feiten dateren van 2003, hij geen enkel bewijs neerlegt of informatie verschaft over hoe zijn problemen sindsdien zouden zijn geëvolueerd - en dit ondanks de contacten die hij nog heeft met vrienden (CGVS, gehoor p. 3) -, hij ondanks de gelegenheid tijdens het gehoor om nieuwe elementen aan te brengen met geen woord repte over zijn vrees voor steniging en voor veroordeling omwille van het ronselen van klanten voor prostituees, en hij op de vraag of de algemene situatie (in Badakhshan) de reden is dat hij niet meer terug kan naar Badakhshan, bevestigend antwoordde zonder ook maar enige verwijzing naar zijn vluchtrelaas. Deze vaststellingen ondermijnen sterk de ernst, en de geloofwaardigheid, van de voorgehouden vervolgingsfeiten zodat verzoeker niet aantoonde dat hij omwille van deze feiten een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt.

Wat betreft het door verzoeker geciteerde fragment uit een rapport van UNHCR ter staving van zijn bewering dat hij omwille van zijn profiel gevaar loopt voor verdere vervolging, stelt de Raad vast dat in dit fragment nergens sprake is van het voorgehouden profiel van verzoeker maar dit fragment voornamelijk handelt over de penibele situatie van de alleenstaande vrouw in Afghanistan.

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt daarnaast dat na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in de provincie Badakhshan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en verzoeker slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk14: *'Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab'* van 23 augustus 2010 met update van 20 januari 2011) te weerleggen of te ontkrachten. De commissaris-generaal concludeert dat uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Badakhshan occasionele aanvallen of IED-aanslagen zijn gepleegd in een aantal districten, doch dat in zijn district Djurum geen melding werd gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Het door verzoeker neergelegde ANSO rapport van maart 2011 bevestigt deze occasionele aanvallen of IED-aanslagen, en maakt evenmin melding van incidenten of aanslagen in verzoekers district Djurum. Dat voldoende rapporten aantonen dat de streek waar verzoeker van afkomstig is gevaarlijk is, wordt dan ook niet aangetoond door verzoeker. De Raad besluit dat verzoeker geen concrete actuele informatie heeft aangebracht die de informatie van de commissaris-generaal wat betreft de veiligheidssituatie in het district Djurum in de provincie Badakhshan ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker daarnaast nog stelt dat uit het UNHCR rapport *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 17 december 2010 blijkt dat er geen intern vluchtalternatief is, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing sprake is van een eventueel intern vluchtalternatief zodat verzoekers argument dienaangaande niet dienstig is.

3.11. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3.12. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS